

[Handelsministeren]

som om der er en stadig stærkere interesse for dette væsentlige element i dansk energipolitik, og det opfatter jeg som noget positivt.

Jeg håber, at mit svar på forespørgslen, der er stillet af en bred kreds af partier, vil blive opfattet som udtryk for regeringens ønske om og vilje til at tilvejebringe det bedst mulige grundlag for en stillingtagen til naturgasspørgsmålet.

Jeg har ikke kunnet undgå at spore tegn på utålmodighed med hensyn til at få beslutningsgrundlaget frem. Vi er også selv utålmodige i handelsministeriet; men vi må følge de spilleregler, som blev fastlagt i 1976, da handelsministeren med kraftig opfordring fra et stort flertal af dette tings repræsentanter i det særlige undergrundsudvalg indgik aftalen af den 15. juli 1976 med A. P. Møller. I denne aftale fastslås det, at A. P. Møller og Dansk Undergrunds Consortium – også kaldet DUC – har frist indtil den 1. maj 1978 til at fremkomme med en endelig rapport vedrørende mulighederne for iværksættelse af produktion af naturgas fra de 3 mest relevante strukturer i Nordsøen. Rapport vedrørende yderligere én struktur, den såkaldte H-struktur, kan efter aftalen om fornødent vente til dette års udgang, men jeg har forstået, at den rent faktisk også vil indgå i den rapport, vi nu får.

Aftalen forudsætter endvidere, at der på grundlag af den fremlagte rapport skal føres forhandlinger mellem DUC og Dansk Olie & Naturgas A/S om salg af gassen.

Regeringen vil sørge for, at folketinget er velorienteret om udviklingen, og jeg mener også, at vi gennem de talrige spørgsmål, jeg har besvaret over for tingets energipolitiske udvalg, over for finansudvalget og under debatterne her i tinget, har dokumenteret dette.

Det er for mig afgørende, at vi under denne debat og de nye debatter, der vil følge, hele tiden holder dette aftalte grundlag for øje, hvilket samtidig betyder, at staten, dvs. regering og folketing, gennem statens eget selskab, Dansk Olie & Naturgas A/S, står over for den vanskelige opgave på forretningsmæssigt grundlag at forhandle om køb på én gang af energimængder, som over en lang periode kan yde et væsentligt bidrag til betryggelse af vor forsyningssikkerhed.

På ét punkt føler jeg, at vi skylder tingets medlemmer en dyberegående redegørelse,

nemlig om baggrunden for ønsket om en naturgasforsyning i Danmark. Dette er et forhold, som nok har været fremme i forskellige henseender, f. eks. ved besvarelse af spørgsmål, men det har været i mere konkrete sammenhænge og derfor for så vidt sporadisk.

Under og umiddelbart efter energikrisen i 1973–74 var det en almindelig opfattelse, at hverken regering, folketing eller energiforsyningsselskaber havde forudset en sådan situation, lige så lidt som man havde forudset nødvendigheden af at ændre på det stærke udviklingsforløb henimod et næsten fuldstændig enstrengt energiforsyningssystem. I sidstnævnte henseende tror jeg imidlertid det vil være forkert at sige, at man ikke fra statens side har gjort sig overvejelser om behovet for ændring af strukturen i forsyningssystemet og for en større spredning af forsyningsskilderne.

Allerede i 1950'erne blev vi her i Danmark mindet om, hvor sårbart landet er over for den politiske udvikling i andre dele af verden og specielt da i Mellemøsten. Suezkrisen var et godt eksempel herpå.

Etableringen i 1955 af atomenergikommisionen og forsøgsanlæg Risø viser en tidlig statslig interesse for udnyttelsen af en ny energikilde, nemlig kernekraften. Den statslige interesse er grunden til, at vi i dag har et internationalt anerkendt og for os meget værdifuldt energiforskningscenter – man kunne kalde det et nationalt energiforskningslaboratorium. Jeg tror ikke, man skal undervurdere den samfundsmæssige betydning af et sådant aktiv, som vi nu ikke blot på det nukleare område, men også på mange andre energiområder kan drage nytte af.

I 1950'erne og senere i 1960'erne blev kernekraften ikke anset for økonomisk konkurrencedygtig med kul og olie som grundlast i vore kraftværker. Jeg tror, det er vigtigt at hæfte sig ved netop dette. Vi har nok en for stærk tendens til her i landet at anskue forholdene på energiområdet alene ud fra betragtninger om større eller mindre rentabilitet for en given energikilde; set i forhold til andre energikilder.

Derfor kom vi i den sårbare situation, vi i dag befinder os i, og derfor hører vi til de yderst få industrialiserede lande, som ikke har kunnet sikre sig alternative forsyningssmuligheder over for olien. Denne sårbarhed er søgt afbødet gennem omfattende besparel-